

8 Ιουνίου 2019

Ο Δημήτρης Αντωνίου πάρκαρε τα αμαξίδια στη Θεσσαλονίκη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Ο άνθρωπος πίσω από τη δράση των ΑμεΑ με το μήνυμα «Επιστρέφω σε πέντε λεπτά» μιλά στην ATHENS VOICE

Επιστρέφω σε πέντε λεπτά»: Το δυνατό μήνυμα των ΑμεΑ από τη Θεσσαλονίκη και ο άνθρωπος που κρύβεται πίσω από τη δράση.

Η σκέψη. Η ενέργεια. Η καθημερινότητα. Η συνέχεια. Ένα «δεν πάει άλλο» και αμέτρητα «έλα μωρέ σιγά τι έγινε τώρα». Σήμερα στη Θεσσαλονίκη ένας άνθρωπος που αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα στην καθημερινή του μετακίνηση κατάφερε έπειτα από κόπο μηνών να οργανώσει μία διαφορετική διαμαρτυρία. Πήρε πολλά αμαξίδια που μοιάζουν με το δικό του και τα «πάρκαρε» σε θέσεις που δεν έχουν δημιουργηθεί για αυτά. «Επιστρέφω σε πέντε λεπτά» έλεγε το σημείωμα που άφησε πάνω στο κάθε ένα από αυτά. Η ιστορία αυτή μοιάζει με την τραγική ειρωνεία ενός *deja vu* που έχει γυρίσει 360 μοίρες τη σφαίρα της πραγματικότητας.

Ο Δημήτρης Αντωνίου πάρκαρε τα αμαξίδια στη Θεσσαλονίκη

Ο Δημήτρης Αντωνίου στα δεκάξι του είχε ένα ατύχημα. Έμεινε ανάπηρος. Σήμερα, δεκατρία χρόνια μετά είναι εδώ για να μιλήσει για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει από τότε που πέρασε στην άλλη πλευρά. Στην ομάδα εκείνων που δεν έχουν αυτονόητη την πρόσβαση σε οποιοδήποτε αγαθό και που δεν απολαμβάνουν το σεβασμό όλων.

Η σκέψη

«Στο χώρο της αναπηρίας ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα είναι η έλλειψη σεβασμού απέναντι στις ιδιαιτερότητές μας. Είμαι στην αναπηρία εδώ και δεκατρία χρόνια. Τα πρώτα χρόνια ήμουν αρκετά μαζεμένος. Στεναχωριόμουν, παραπονιόμουν αλλά μέχρι εκεί. Κάποια μέρα ένιωσα ότι ξεχείλισε το ποτήρι και αποφάσισα να κάνω κάτι γι αυτό. Όταν ανέλαβα λοιπόν λίγο παραπάνω δράση είδα ότι κάτι άρχισε να κινείται».

Ο Δημήτρης Αντωνίου πάρκαρε τα αμαξίδια στη Θεσσαλονίκη

Η ενέργεια: «Επιστρέφω σε πέντε λεπτά»

«Με αυτή τη δράση απευθυνόμαστε σε αυτήν την περιπαιχτική διάθεση όσων υποστηρίζουν ότι μπορεί μεν να έχουν πάρει μία θέση στάθμευσης για ΑμεΑ ή να έχουν παρκάρει πάνω σε ράμπα αλλά «να μωρέ, για πέντε λεπτά πετάχτηκαν». Που μπορεί εμείς να είχαμε περιμένει μισή ώρα και σαράντα λεπτά στο δρόμο. Αυτή η συμπεριφορά μας προσβάλλει δύο φορές αφού από τη μία οικειοποιούνται τη δική μας θέση στάθμευσης και από την άλλη μας ειρωνεύονται. Ουσιαστικά με αυτήν τη δράση αντιστρέφουμε τους ρόλους και παίρνουμε τη θέση τους. ‘Παρκάραμε’ στο δικό τους χώρο στάθμευσης τα αμαξίδια και τους αφήσαμε το σημείωμα ότι ‘επιστρέφουμε σε πέντε λεπτά’».

«Επί τρεις μήνες συνεννοούμουν με την Τροχαία ώστε να βρούμε την τελική ημερομηνία που θα μπορούσε να γίνει η ενέργεια καθώς θέλαμε να διασφαλιστεί η ασφάλεια τόσο η δική μας όσο και των οχημάτων. Βρήκα μία εταιρεία εδώ στη Θεσσαλονίκη που προθυμοποιήθηκε να με βοηθήσει στη μεταφορά με τα αμαξίδια και από εκεί και πέρα όταν άρχισα να το επικοινωνώ στα μέσα, εμφανίστηκαν

πολλοί εθελοντές. Ουσιαστικά σήμερα δεν είχαμε κάποιο ολοκληρωμένο σχέδιο. Είχαμε κατοχυρώσει ένα μεγάλο σημείο του δρόμου. Η προσέλευση του κόσμου ήταν μεγάλη. Επιλέχθηκε ο παραλιακός δρόμος επειδή έχει πολλή κίνηση και έτσι ο κόσμος σταματούσε, μας ρωτούσε, ενημερωνόταν».

Η πραγματικότητα

Ο Δημήτρης Αντωνίου πάρκαρε τα αμαξίδια στη Θεσσαλονίκη

«Δεν ξέρω τι προβλήματα αντιμετωπίζει ένας κωφάλαλος ή ένας τυφλός. Ξέρω τα προβλήματα που αντιμετωπίζω με το ηλεκτρονικό μου αμαξίδιο καθημερινά. Ξέρω τα προβλήματα των ραμπών, της μετακίνησης. Αυτά τα προβλήματα τα φωνάζω. Βλέπω κάποιες σπασμωδικές τροποποιήσεις ωστόσο, συνολικό σχέδιο σίγουρα δεν υπάρχει από μέρους της πολιτείας. Δεν έχει νόημα να φτιάξουν τρεις ράμπες αν στα επόμενα εκατό μέτρα δεν έχουν προβλέψει κάτι αντίστοιχο».

«Υπάρχουν Σύλλογοι, υπάρχουν Ομοσπονδίες για τα ΑμεΑ ωστόσο για εμένα, δε γίνεται η δουλειά που θα θέλαμε να γίνεται. Μόνος μου με πέντε έξι ανθρώπους τα καταφέρνω πολύ καλύτερα. Εκείνοι κάνουν συζητήσεις με υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησης, μιλούν για το ένα θέμα, μιλούν για το άλλο, ωστόσο στην πράξη δεν ξέρω τι γίνεται. Μου στέλνουν και από άλλες πόλεις να πάω εκεί να αναλάβω

αντίστοιχη δράση. Πάντα υπάρχει μία απροθυμία για έκθεση, ωστόσο το μήνυμα αν θέλεις να ακουστεί πρέπει να το φωνάξεις δυνατά. Κατά τη γνώμη μου είμαστε λίγο πίσω στο κομμάτι της εκπροσώπησης των ανθρώπων με αναπηρία».

«Έχουμε δρόμο ακόμη. Ωστόσο πιστεύω ότι αν ο καθένας μας έδινε μία μάχη ακόμη και απέναντι στο γείτονά του που παρκάρει στο πεζοδρόμιο, τουλάχιστον θα ακουγόμασταν. Αυτός ο 'ωχαδελφισμός' του 'πού να μπλέκω τώρα' δεν βοηθάει σε τίποτα».

Η καθημερινότητα

«Τις προάλλες έκανα μία ανάρτηση επειδή δεν μπορούσα να μπω στο Αριστοτέλειο, ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της Θεσσαλονίκης, ενώ έπαιζε εκεί η Κατερίνα Βρανά που βρίσκεται σε αναπηρικό αμαξίδιο. Έκανε αίσθηση όλο αυτό. Έγινε viral ενώ είναι μία πραγματικότητα που εμείς, τη βιώνουμε καθημερινά. Στη Θεσσαλονίκη πάνω από τα μισά θέατρα δεν έχουν ράμπες για αναπηρικά αμαξίδια. Υπάρχουν πάρα πολλά θέματα για να ασχοληθώ».

Η συνέχεια

«Ετοιμάζουμε τώρα ένα σχέδιο ενημέρωσης για τα αυτοκινητιστικά ατυχήματα που σκοπεύουμε να επικοινωνήσουμε στα δημοτικά σχολεία. Πρέπει να υπάρχει μία πρωτοτυπία στις κινήσεις μας. Έχουμε λιγάκι μείνει στην επανάληψη των απλών κλασικών δράσεων. Γι αυτό έκανε αίσθηση και η σημερινή δράση. Εάν σε ένα νέο του λες απλά 'μην τρέχεις' απλά θα σου κουνήσει το κεφάλι του. Πρέπει να εξελιχθούμε στις ιδέες και τις δράσεις μας εάν θέλουμε να κινητοποιήσουμε».

Η ζωή

Το σημερινό μήνυμά του έφτασε στα αυτιά μας όχι γιατί ήμασταν έτοιμοι να το ακούσουμε αλλά γιατί μας έπιασε στον ύπνο, παίζοντας με τα δικά μας χαρτιά. Με το οφθαλμόν αντί οφθαλμού που έλεγαν εκείνοι που τόσο πολύ θέλουμε να λεγόμαστε απόγονοί τους ενώ την ίδια ώρα δεν μας καίγεται καρφί πάνω στο τι θα γίνει με αυτούς με τους οποίους πέρα από κάθε αμφιβολία, μοιραζόμαστε την ίδια ζωή.

Πηγή: athensvoice.gr